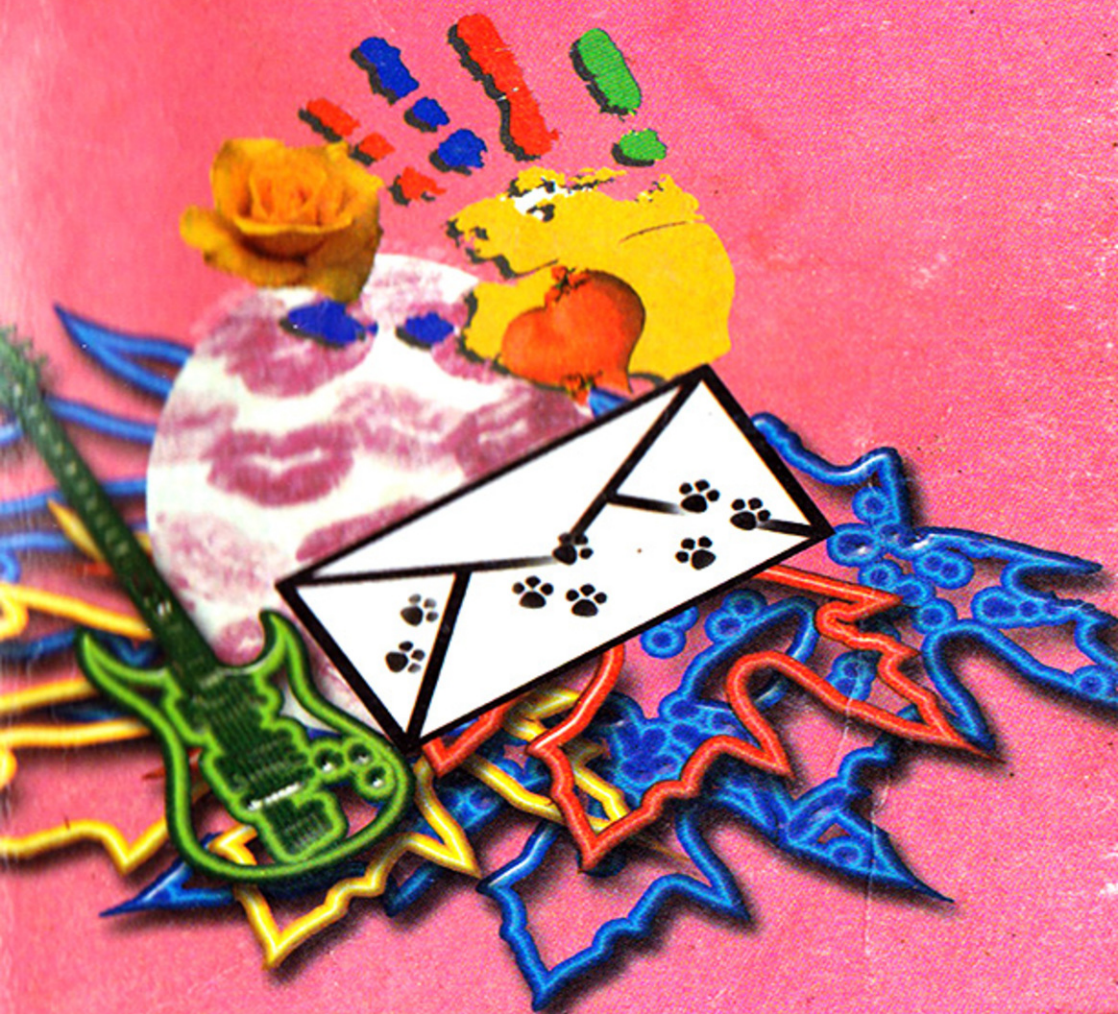

ပန်းသပိတ်

အိမ်ထောင်ရေးများ

[နိဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့]

အေးစိမ့်စိမ့်ရှိသော လေနုနုလေး တစ်ချက်က အကာမဲ့နေသော ဝရန်တာလေးကို ဖျန်းခနဲ တိုက်ခတ်ရိုက် ဖြတ်ကာ နှုတ်ဆက် သွား၏။

ဆောင်း၏ လေအေးအေးမို့ စိုစွတ်ဓာတ်ပါကာသိပ်ကို ငြိမ်း ချမ်းစေပါသည်။ ။ ဝရန်တာ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ရပ်နေသော သူမကိုယ်လေး တုန်ခိုက်ကာ ဂျာကင်ကို ဆွဲစေ့ပြီး လက်နှစ် ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်ထားမိသည်။ ။

ည ရှစ်နာရီနီးပါးရှိပြီမို့ တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်ကာ လူသွားလူလာပင် ကြုံတောက်သွားခဲ့ပြီ။

လမ်းမီးရောင် ထိန်ထိန်က ဝရန်တာဆီ ဖြာကျနေပေ မယ့် နှစ်ပင်သုံးပင် နီးစပ်ကာရှိနေသော ခပ်နိမ့်နိမ့် အုန်းလက် များကြောင့် အလင်းရောင်က ကွက်ကြားကျရောက်နေ၏။

မေမေက ဒရင်းဘက်ခံမှ ထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်နေသည်။ ။

သူမကတော့ ဟိုလမ်းတစ်ဆုံးအထိ မျှော်ကြည့်ရင်း ဘာရယ် မဟုတ် ငြိမ်နေ ဖြစ်၏။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ ဒါပေမယ့် . . .

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ။

မနေ့တစ်နေ့ကလို လတ်ဆတ်နွေးထွေးနေတုန်းပါပဲ။

"သမီးလေး"

"ရှင် . . . မေမေ"

မေမေက သူမကို အမြဲတမ်းပဲ 'သမီးလေး' ဟု ခေါ်ဝေါ်တတ်ပါသည်။
။ သမီးအကြီးလည်း မရှိ၊ သမီးအလတ်လည်း မရှိပါ။ ဘဲ သူမကို ချစ်လွန်းလို့ သာ 'သမီးလေး' ဟု တဖွဖွ ခေါ်ခဲ့တာ။

သူမမှာ က အစ်ကိုတစ်ယောက်နှင့် မောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ။

"မနက်ဖြန် သမီးလေး ကျောင်းသွားရမှာ လားကွဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာလို့ လဲ မေမေ"

"မေးကြည့်တာပါ"

မေမေက စိပ်ပုတီးပဲ ပြန်စိပ်နေ၏။

"ပြီးခါနီးပါပြီ မေမေရယ်၊ သမီးလည်း ပြီးချင်ပါပြီ"

သူမက မေမေဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ရေရွတ်မိပါသည်။ ။

"သမီးကျောင်းမပြီးမချင်း မေမေလည်း အေးအေး မနေရ ဘူးနော်"

"မဟုတ်တာပဲ။ သမီးလေးက ပြီးခါနီးမှ စိတ်ညစ်နေ သလားကွယ်။
စိတ်ရှည်မှ ပေါ့။ နောက်ဆို စာကျက်ရတာ ကျောင်း တက်ရတာ ရှိချင်
လို့ တောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်"

သူမက မေမေအနားမှ လှည့်ဝင် လာပြီး ရေနွေးဓာတ်ပူး လေးကို
ရေနွေးထပ်ဖြည့်၊ ဗန်းကလေးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ယူဆောင် လာခဲ့၏။

ညက အေးစိမ့်လွန်းတော့ မေမေ ရေနွေးသောက် ရအောင် လို့ ပါ။

"သမီးလေး"

သူမက မေမေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ရေနွေးတစ်ခွက် ငဲ့ထည့် ပေးရင်း မော့ကြည့်မိ၏။ မေမေက တစ်ခုခုမေးချင်ပုံပါ။

"ဘာလဲ မေမေ"

"သမီးမွေးနေ့ကို ဘယ်လို စီစဉ်မလဲ"

သူမက တိုးသဲ့သဲ့ကလေး ရယ်၏။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မေမေ မေးနေကြပါပဲ။ သူမ ဆန္ဒကို မေးပြီး လုပ်ပေးတတ်စမြဲ။ ဘယ်တော့မှ ဘာသိဘာသာ နေလိုက်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

"ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူး မေမေရယ်"

သူမ အသံလေးက တိုးဖျော့လွန်းလှပါသည် ။

"တစ်ခုခုတော့ အမှတ်တရဖြစ်အောင်ပေါ့လေ . . . သမီးလေး စဉ်းစားသင့်တယ်။ မွေးနေ့ဆိုတာ အရေးကြီးတယ်"

"မေမေနဲ့ အတူတူ ဘုရားသွားမယ်"

"အင်း . . . နောက်ရော"

သူမက မျက်ဆံလေး တရွေ့ရွေ့နှင့် စဉ်းစားဟန် လုပ်ပြ၏။

"ဒါပဲပေါ့ မေကြီးရဲ့ "

"ဟွန်း"

သူမကို မေမေ ဘဝင်မကျချင်ပါ။ သည် ထက် စိုပြည် အောင် သည် ထက်စည်ကားအောင် စီစဉ်ပေးချင်ပုံနှင့် သူမကို လှမ်းကြည့်၏။

"မွေးနေ့ပါတီ မလုပ်ချင်ပါဘူး မေမေရယ်"

"အင်းလေ . . . သမီးလေးသဘော"

မေမေက သူမကို ငေးငေးကြီး ကြည့်နေ၏။ သူမက အသာအယာ မျက်လွှာချဖြစ်ပါသည်။ ။

သူမရင်ထဲကို မေမေ မြင်တွေ့ခဲ့ပြီလား။

မေမေ မမြင်အောင်လည်း သူမ မဖုံးဖိခဲ့ပါ။ ဟန် မဆောင်ခဲ့ပါ။

မေမေဟာ သူမရဲ့ မေမေပဲလေ။

သူမအပေါ်မှာ အနားလည်ဆုံးသော အကောင်းဆုံး သော အနွံတာ အခံဆုံးသော မေမေမို့ သူမ မေမေ့ကို အရမ်း ချစ်ပါသည်။ ။

မေမေ၏ အရိပ်သည် သူမကို နီဝင်ဘာညများ လို အေးချမ်းစေပါသည်။ ။

မေမေ၏ အပြုံးသည် သူမရင်ကို နီဝင်ဘာည၏ လေအေး များ လို စိုစွတ်လုံခြုံစေပါသည်။ ။

"သမီးလေးကို မွေးတဲ့ နှစ်က ဒီထက်တောင် အေးသေး တယ်"

မေမေက နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်းပဲ သတိရကာ နှိုင်းယှဉ်ပြော တတ်ပါသည်။ ။

"ချမ်းလိုက်တာ ခိုက်ခိုက်တုန်ပဲ"

မေမေ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ သူမကို မွေးဖွားခဲ့သော နီဝင်ဘာလကို အအေးဆုံး အချမ်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့ ရှေ့သလား။ စိတ်ထင်နေခဲ့ ရှေ့သလား။ ဒါမှ မဟုတ် တကယ်ပဲ ထူးထူးကဲကဲ မေမေ ချမ်းစိမ့်နေခဲ့ သလား။ သူမ သေချာ မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

နီဝင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့မှ မွေးဖွားခဲ့သော သူမကို မေမေက ထွေထွေ ထူးထူး စဉ်းစားမနေဘဲ ...

'နီဝင်ဘာ' ဟု သာ အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ ။

"သမီးလေးကို မွေးတုန်းကလေ မိုးလေးတစ်ဖျောက် နှစ်ဖျောက် လောက် ရွာသေးတယ်၊ မှတ်မှတ်ရရပဲ။ သမီးလေး ဖေဖေက အဲဒီနေ့က ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ဘဲကင်ဝယ်တာ မေမေ မှတ်မိနေတယ်"

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကွေးညွတ်သွားအောင် ပြုံးမိ တော့သည်။ ။

"သမီးလေးက ခုနာ ခုမွေးပဲ။ ဒုက္ခ မပေးခဲ့ဘူး"

ဒါလည်း မေမေ အမြဲလိုလို ပြောဆိုနေကြပါ။

"မေမေရေ"

"ဘာတုံးကွဲ့"

"အဲဒီအချိန်တွေက ဖေဖေ မေမေ့ကို အရမ်းချစ်ခဲ့မှာ ပဲနော်"

"ဟဲ့"

မေမေက မျက်လုံးပြူးကြည့်တော့ သူမ ဇက်ကလေး ပုဝင် သွား အောင် ပခုံးတွန့်မိပါ၏။

"ဒါက ဘာစကားလဲ၊ ကလေးမဟုတ် လူကြီး မဟုတ်နဲ့ "

နီဝင်ဘာ တခစ်ခစ် ရယ်မိပါသည်။ ။

"သမီးက ကြားဖူးလို့ ပါ မေမေရဲ့ ။ ဖေဖေက ပိုချစ်လို့ မေမေက မိန်းကလေး မွေးတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား"

"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ"

မေမေက သူမထင်မြင်ချက်ကလေးကို ရှက်အမ်း အမ်းနှင့် ထောက်ခံခြင်း မရှိ။

"မေမေကလည်း ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်ပေါ့နော်"

သူမက စ,ကောင်းကောင်း နှင့် ဆက်စနေဖြစ်သည်။ ။

"ထားပါတော့။ အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး သမီးရဲ့ "

"ဘာက အရေးကြီးလို့ လဲ မေမေရယ်"

မေမေက ပီတိဝေသောအပြုံးနှင့် . . .

"ခင်မမက သူ့သားနဲ့ သမီးကို ဒီလကုန်ပိုင်းလောက် စေ့စပ်ချင်တယ်တဲ့ ။ နေ့လယ်ခင်းက ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောသွားတယ် သမီးလေးရဲ့ "

သူမ အသံလွင်လွင်လေး ခဏပျောက်ကာ ငြိမ်သွားရပါ သည် ။

မေမေက ပြုံးပြုံးကြီး။ သိပ်ကို ကျေနပ်နေပါလား။

ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းဆက်ပြီး ကမ်းလှမ်းခဲ့တာ သားရေး သမီးရေး ပြောခဲ့တာကို မေမေက ဂုဏ်ယူမဆုံးခဲ့ပါ။

ခုလည်း သူတို့ ဘက်က လောဆော်လိုက်တာကို မေမေ သဘောကျသွားပြန်ပြီ။

"အမလေး ဒေါ်ခင်မမက သိပ်မာနကြီးတာ။ သိပ် စည်းစနစ်ကြီးတာ ။ တော်ရုံဆို ချွေးမတော်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့သား အလတ်ကောင်ဆို သာမန်ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကြိုက်လာတော့ တူးတူးခါးခါးကို ဖြစ်လို့ ။ မပြတ်ပြတ်အောင် ခွဲပစ်တာ။ ခင်မမ ချွေးမဖြစ်ရတာ သိပ်ကျေနပ်စရာကောင်း ပါတယ် သမီးရယ်။ မေမေလည်း ခင်မ သဘောပဲလေလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သမီးကလည်း ဒီကိစ္စကို သိပ်ငြင်းထားတာမျိုး

မဟုတ်ဘူး လေ"

နီဝင်ဘာက ခပ်ငုံ့ငုံ့ကလေးထိုင်ရင်း ဘာမှ မပြောမိပေ။

မေမေက စိတ်ကြိုက် စီမံရလျှင် ပျော်နေတာ။

ကဲလေ မေမေ ပျော်ပါစေ။

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေစေ့ရင်း လည်ခေါင်းဝရောက်နေ သော စကားလုံးတွေကို မျိုချပစ်ပါသည်။ ။

မပြောချင်တော့ပါ။ တစ်သက်လုံး ပြောဖြစ်တော့မယ် လည်း မထင်ပါ။

သူမ တစ်ဦးတည်းတော့ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေဖြစ် သည် ။ မေးနေဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်ခင်မမတို့ မိသားစုထဲကို နီဝင်ဘာဝင်လို့ ဖြစ်ပါ့ မလား ဆိုတာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် နှစ် နီဝင်ဘာလသည် လည်း သူမကို မျက်စိလည်အောင် ကစားဖို့ အမှတ်တရတွေ ကျန်ရစ်ဖို့ တာဆူနေခဲ့ပါပြီ။

နီဝင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့မှာ သူမ မွေးနေ့ရှိပါသည်။ ။

မေမေတို့ ကလည်း နီဝင်ဘာလကုန်လောက်မှာ သူမကို စေ့စပ်ပွဲ လုပ်ပေးချင်ပါသည်။ ။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ "ဗိုင်းဘာဒိတ်" (လူတွေ့စာမေးပွဲ) ကလည်း နီဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့ဟု လျာထားခဲ့ပါသည်။ ။

သူမက မဟာသိပ္ပံဘွဲ့အတွက် စာတမ်း ပြုစုပြီးပြီမို့ လူတွေ့စာမေးပွဲကို ဝင်ရပါဦးမည်။

"မေမေတို့ တော့ သမီးမွေးနေ့ကို စေ့စပ်ပွဲနေ့နဲ့ ရောပြီး လုပ်ဖို့ တွေး

ထားတယ်။ တစ်လက်စတည်း ဖြစ်သွားအောင်"

မေမေတို့ ဆိုတော့ မေမေရယ်၊ ဒေါ်ခင်မမရယ်ဟု နားလည် လိုက်ပါသည်။ ။

"သမီး ဗိုင်းဘာဖြေဖို့ ဒိတ်ရထားပြီးသားနော်။ ဒီလ နှစ်ဆယ့် ငါးရက်နေ့။ သမီး စာတွေ ဖတ်ရဦးမှာ မေမေ"

မပွင့်တပွင့်နှင့် သူမ ညည်းပြောပြော ဖြစ်၏။

"ဒီလထဲမှာ မစီစဉ်ပါနဲ့ မေမေရာ" ဟု စောဒက မတက်ချင်ပါ။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းနှင့် မေမေနှင့် ဆန့်ကျင် ပြောရမှာ သူမ အင်မတန် ဝန်လေးပါသည်။ ။ လုံးဝလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ သူမ မကြိုက်တာဆိုပေမယ့် မေမေမသိ၊ သိအောင် တတွတ်တွတ် ဂျီကျနေကြ။ သူမ ကျေနပ်သွားမှ ပွစိပွစိ ပြောသမျှ ရပ်တော့သည်။ ။

"စေ့စပ်တာပဲ သမီးရယ်။ ဘာမှ အလုပ်ရှုပ်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ။ သမီးလေးဘာမှ တာဝန်မပိုစေရဘူး။ အားလုံး မေမေ စီစဉ်မှာ "

ဟောကြည့် . . . ၊ သူမအလိုကျအောင် မေမေ လှည့်ပတ် ကွေ့ဝိုက်စည်းရုံးတော့မှာ ။ သိတာပေါ့။ တစ်သက်လုံး ဒီအမေ တစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးတာ။ သူဖြစ်ချင်ရာကို အသာ ကလေး သိမ်းသွင်းသွားမှာ ။ နိုင်ငံဘာ နှုတ်ခမ်းလေး စူမိပါသည်။ ။

"သမီးလေး စာဖတ်စရာရှိတာ စိတ်အေးလက်အေး ဖတ်ပါ ကွယ်။ မေမေနဲ့ ခင်မ လုပ်မှာ ပေါ့။ ဒီကိစ္စမှာ သမီး ဘာမှ ပင်ပန်းစရာ မရှိဘူး"

"ဟုတ်ပါ့မလား"

"ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရဲ့ ။ ခင်မမက သမီးကို စေ့စပ်ပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတောင် ရွေးထားပြီးသားတဲ့ ။ သခွားမှ ည့် ရောင်လေး၊ သိပ်လှ

တာပဲတဲ့ "

"ဪ"

သူတို့ ဘက်က သေချာလှချည်လား။ အားလုံး အပိုင် တွက်ထားပြီး သား။ သတို့ သားလောင်းနှင့် သူမကတော့ တစ်ခါမှ စကားပင် မဆိုဖူး သေးပါ။ သူ့သဘောထားတွေ။ သူ့ အယူအဆ တွေ၊ သူ့ အတွေးအခေါ် တွေ သိဖို့ နေနေသာသာ သူ့ဘာဟင်း ကြိုက်သလဲ ဆိုတာပင် မဆိုဖူး သေးပါ။

လူချင်း တစ်ခါလားပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံဖူးသေး သည် ။ အဲဒီ တစ် ခါမှာ လည်း စကားများများ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူ့ဘက်က ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့် သူမကို လက်ခံခဲ့သလဲ မစဉ်းစားတတ်ပေမယ့် သူမဘက်ကတော့ တွေ့တွေ့ဝေဝေနှင့် သည် အ နေအထားရောက်လာရတာပါ။

သတို့ သားလောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမမှာ ဘယ်လို ခံစားမှုမှ မရှိ သေးပါ။

"ခင်မမက သမီးကို သိပ်သဘောကျနေတာ"

မေမေက တစ်ခုခုကို ပြန်ပြောင်း သတိရသလို ဆိုပါ သည် ။ တစ်ချိန်တုန်းက ကိစ္စတွေကို မေမေလည်း မမေ့သေးဘူး ကိုး။ နီဝင်ဘာ နှုတ် ခမ်းလေးစေ့ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်သည် ။

"ဖုန်းထဲမှာ သမီးလေးကို အရမ်းချီးမွမ်းနေတာ"

"အဲဒီလောက်လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ပါ မေမေရာ"

နီဝင်ဘာက အားမပါသော အပြုံးလေးနှင့် ဆိုရင်း မေမေ့ကို မှီတွယ်

ထားမိပါသည်။ ။

"မေမေရယ် သမီး ယောက်ျားမယူချင်သေးဘူး"

သူမ တိုးတိုးကလေး ခွဲမိ၏။ မေမေက သူမကို ရင်ဘတ်ထဲ ဆွဲသွင်း
ဖက်ထားရင်းမှ အကြိမ်ကြိမ် ပြောဖူးသော စကားတွေကို ပြန်ပြောပါသ
ည် ။

"မေမေတို့ မရှိတော့ရင် သမီးလေး ဘယ်သူနဲ့ နေမလဲ" တဲ့ ။

သူမရင်ကို မွန်းကျပ်စေသော စကားများ ။

"မိန်းကလေး ဘဝဆိုတာ အရွယ် အရေးကြီးတယ်" တဲ့ ။

လိမ္မာသော နာယူလွယ်သော အသိဉာဏ်ရှိသော သမီး ကလေးဖြစ်
နေတော့ မေမေမှန်ကန်မှုတွေကို ခေါင်းညိတ်လိုက်နာ ဖို့ သာ ဖြစ်ခဲ့ရပါ
သည် ။

"သမီးတစ်ယောက်တည်း လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်လို့ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့
။ သမီးရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်မယ့်လူ တစ်ယောက်လိုပါတယ်ကွယ်
တဲ့ "

နီဝင်ဘာ ဇေဝဇေဝီနှင့် ခိုင်လုံသော ဖြေရှင်းချက်တွေ မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

"အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကြီးကို သမီးကြောက်ပါတယ်။ ဖောက်ပြန်ရ
င်ရော၊ ကွဲသွားရင်ရော၊ အဲဒီလိုအဖြစ်တွေကိုရော သမီး ခံစားနိုင်ပါ့မ
လား မေမေရယ်။ မေမေ တွေးကြည့်ပါဦး"

စဉ်းစားမိသလောက် သူမ ထောက်ပြမိပါသည် ။

"ဒါကတော့ ကံတရားပေါ့ သမီးလေးရယ်" တဲ့

သူမ အော်ဟစ် ငိုယိုပစ်လိုက်ချင်တော့သည် ။

"အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ တော့ မေမေ အားမပေးဘူး သမီး ရယ်" တဲ့ ။

သူမ ထပ်ပြီး အတွန့်တက်မနေတော့ပါ။

မေမေက သူမအတွက် လျှောက်စရာလမ်းကို ရွေးထား ခဲ့ပြီ။

သူမကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ရွေးထားသော လမ်းတစ်လမ်း လည်း အဆင်သင့် မရှိသောအခါ မေမေဆန္ဒပါသောသည် လမ်း ဖြူးဖြူးလေးကို သူမ မလွဲမသွေ လျှောက်ရပေတော့မည်။

"မမ"

မောင်လေးက ဝရန်တာအထိ ထွက် လာပြီး နီဝင်ဘာကို ခေါ်တော့ -

"ဟင် . . . ဘာလဲ" ဟု ထူးမိပါသည် ။ တစ်ဆက် တည်းပင် "ပြီးသွားပြီလား" ဟု မေး ဖြစ်၏။ မောင်လေးက ဖေဖေနှင့် ဗွီဒီယို ထိုင်ကြည့်နေတာ၊ ကိုကြီးကတော့ ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခု သွားနေ၏။ အိမ်မှာ မရှိပါ။

"ပြီးသွားပါပြီ။ မျက်စိကို ညောင်းသွားတာပဲ"

မောင်လေးက ဇက်တွေ လိမ်ချိုးရင်း ညည်း၏။

"ကြည့်ပြီးရင် ဒီလိုပါပဲ"

နီဝင်ဘာလ နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ဆိုမိသည် ။

"ဟ . . . ကောင်းမှ မကောင်းဘဲ မမရ"

"မကြည့်နဲ့ ပေါ့"

"ကောင်းများ ကောင်းမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပေါ့"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ"

ဖေဖေကလည်း ဝရန်တာအထိ ထွက် လာပြီး . . .

"ဒီည သိပ်အေးပါလားကွ . . . ဟေ" ဟု မေမေ့ကို မေးပြောပြော တော့ မေမေက ဖေဖေအတွက် ရေနွေးတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးရင်းက "ဟုတ်ပါ့" ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။

"ကော်ဖီ သောက်မလား . . . ရှင်"

"ရှင် ကော်ဖီသောက်မလား" ဟု မမေးဘဲ "ကော်ဖီသောက်မလား . . . ရှင် . . . " ဟု မေးတတ်တာ လည်း မေမေ့အကျင့်ပါပဲ။

"ကောင်းသားပဲ"

ဖေဖေ ခေါင်းညိတ်တော့ နီဝင်ဘာက သွက်သွက်လက် လက် ထရပ် သည် ။

"နေ၊ သမီး နေ၊ မေမေ ဖျော်မယ်"

မေမေက ကပ္ပာကသီတား၏။

"သမီးဖေဖေက ခါးစိမ့်စိမ့်ကလေးမှ ကြိုက်တာ၊ သမီးလေး ဖျော်တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျီးက ထူထူ"

မေမေက ဖေဖေ့ကိုဆို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြုစုလုပ်ကိုင် ပေးရမှ ။ ဖေဖေကလည်း မေမေလုပ်ပေးမှ ။ ကော်ဖီဆို မေမေဖျော်မှ ။ သံပရာရည်ဆို မေမေ ဖျော်ပေးမှ ။ ထမင်းဆို မေမေ ခူးခပ်ပြင်ဆင် ပေးမှ ။ ငါးခြောက်ဖုတ်လေးပင် မေမေ ဖုတ်ပေးမှ ကြိုက်တတ်တာ။ မေမေကလည်း တခြားကိစ္စတွေသာ ဒီပြင့်လူ လွဲချင်လွဲမှာ ။ ဖေဖေ ကိစ္စတွေကိုတော့ သမီးလေး နီဝင်ဘာကိုပင် မလွှဲပေးတတ်ပါ။

မေမေ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ထွက်သွားတော့ ဖေဖေက ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်

လို့။ မောင်လေးက နီဝင်ဘာ့ကို ပုခုံးတွန့် ပြသည်။ ။

"လာ . . . မမ . . . သက်သာတာပေါ့"

ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ဧည့်ခန်းဆီ လက်ဆွဲခေါ်ပါသည်။ ။

"နေပါဦးဟဲ့၊ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲတော့မယ့်အတိုင်း" နီဝင်ဘာ
ဝရန်းသုန်းကားပါလာရသည်။ ။ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် မလျှောက်လိုက်ရ။

"ထိုင်"

စန္ဒရားရှေ့ရှိ ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ပြောင်ချောနေသော စန္ဒရားအဖုံးကို
မောင်လေးက ဖွင့်၏။

"ပျင်းစရာကြီးဗျာ။ မမဆို၊ တီးလည်း တီး၊ ကျွန်တော် နားထောင်မ
ယ်။ ကိုကြီးမရှိတော့ စကားပြောဖော်လည်း မရှိဘူး"

"ဟွန့် . . . "

နီဝင်ဘာက နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း မျက်စောင်းရွယ် ဖြစ်၏။ မောင်
လေးက စန္ဒရားဖုံးကွယ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ နှစ်ယောက် ထိုင် ဆိုဖာကြီး
မှာ လှဲချ၏။

ဇိမ်ကျကျ နားထောင်မယ့် ပုံနှင့်။

"ပျင်းရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် တီးဆိုပါလားဟဲ့"

"ဟား . . . ပျင်းလို့ ပါဆို၊ ဈေးကိုင်မနေနဲ့ မမရာ၊ လုပ်ပါ"

နီဝင်ဘာက စန္ဒရားဘက် လှည့်ရင်းမှ . . .

"တော်တော်လည်တယ်" ဟု ရေရွတ်မိပါသည်။ ။

"မမ"

"ဘာတုံး"

"ဆက်တိုက်နော်၊ လေးငါးပုဒ်"

"သေလိုက်"

သူမ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

မောင်လေးက အိပ်ငိုက်လာသလို တစ်ချက် သမ်းဝေ လိုက်၏။

"မမအသံ ကရုဏာသံလေး။ ကြားလိုက်ရရင် အိပ် ချင်သွားရော၊ တကယ်ဗျာ၊ အိပ်မပျော်တဲ့ သူတွေအတွက် သီချင်းခွေ ထုတ်ရောင်းရင် ကောင်းမယ်၊ မမကို ကျေးဇူး တင်ကြမှာ "

"တော်ပြီ၊ မဆိုတော့ဘူး၊ ဆိုလည်း ဆိုပြရဦးမယ်။ အကောင်းလည်း မပြောဘူး။ သားချော့တေးပဲ ဆိုပြမယ်"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဟိုမိတ္ထီလာ ကန်တော်အောက်က ဖားကောက်ခဲ့ပါ ဆိုတာလား၊ ရတယ်၊ ရတယ်၊ ဘာ ဆိုဆို"

မောင်လေးက တဟက်ဟက်ရယ်ရင်း မျက်လုံးပါ ပိတ်ထားတော့သည် ။ နီဝင်ဘာက စန္ဒရားလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းစေ့ ပြုံး ဖြစ်၏။

သည် လိုပါပဲ။ မောင်လေးက သူ အိပ်ရာဝင်ခါနီးဆို နီဝင်ဘာကို ဇွတ်အတင်း သီချင်းဆိုခိုင်းတတ်ပါသည် ။

စန္ဒရား ခလုတ်ပေါ် လက်ကလေးတွေတင်ရင်း သူမ ခဏငြိမ်နေမိသေး၏။ ပြီးမှ ပဲ သက်ပြင်းလေး ရှိုက်ရင်း . . . စတင် တီးခတ်သည် ။

"ငယ်ရွယ်စဉ်အခါမှ စိတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားတဲ့ သူရယ်သံလေး ဘယ် ဆီမှာ . . . ရေမြေတစ်ခုလုံး ဆုံးတော့ မယ် . . . ရှာကြည့်လည်း မလွယ် . . ."

ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာ အသံလေးက သူ့အလိုလို ရင်ထဲမှာ ခုန် ပေါက်ထွက်လာခဲ့၏။

နှလုံးသားကို ညာလို့ မှ မရတာဘဲ။

မျက်လုံးတွေ နှုတ်ခမ်းတွေက ဦးနှောက်ရဲ့ ထိန်းချုပ် မှုကြောင့် ဟန် ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေ ရနေခဲ့ရင်တောင် နှလုံးသား ကတော့ ဘယ်လိုမှ လှ ည့်စားထားလို့ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

"ပင်လယ်လိုပြာပြာ . . .

အသည်းကို လှုပ်ခါက စားတတ်တဲ့

ရွှေသမင်မျက်လုံး ပိုင်ရှင်ရာ . . .

ဘာအကြောင်းကြောင့် မုန်းတယ် . . .

ငယ်ချစ်ကို မသနားဘူးလား

ရင်မှာ သောကတွေ ဝေတယ်"

ဆိုရင်းတီးရင်းက ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့မှ ရပ်လိုက်သံ ကို ကြားရ၏။

ကိုကြီး ပြန်လာတာပဲလား။ ဒါမှ မဟုတ် တခြားဧည့် သည် တွေပဲ လား။ နီဝင်ဘာ လှည့်မကြည့်မိပါ။

ဝရန်တာမှာ ဖေဖေရှိနေသားပဲလေ။

ဟော၊ မေမေလည်း ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ပြီး ဝရန်တာ ရောက်သွားပြီ။

"ဒီမှာ ရှားရှားပါးပါး မျက်ရည်တွေလည်း ခန်းတော့ မယ်ကွယ်"

"ဒီမှာ ရှားရှားပါးပါး မျက်ရည်တွေလည်း ခန်းတော့ မယ်ကွယ်"

တစ်အောင့်ကြာသည် အထိ ကိုကြီး အသံလည်း မကြားရ၊ လူလည်း

ရောက်မလာတော့ သူမက တခြား ဧည့်သည် တွေပဲလေဟု တွေးမိရင်း
မေမေဘာများ ခိုင်းစရာ ရှိသလဲဟု စဉ်းစားနားလည်ပေမယ့် တီးနေဆို
နေတာက လည်း တန်းလန်းကြီးမို့ ဆက်ပဲဆိုနေဖြစ်ပါသည်။ ။

"ငယ်ရွယ်စဉ်အခါမှာ . . .

စိတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားတဲ့ . . .

သူရယ်သံလေး ဘယ်ဆီမှာ . . .

ရေမြေတစ်ခုလုံး ဆုံးတော့မယ် . . .

ရှာကြည့်လည်း မလွယ် . . .

ပင်လယ်လို ပြာပြာ . . .

အသည်းကို လှုပ်ခါကစားတတ်တဲ့ . . . အမေ့"

ခြေဖမိုးပေါ်မှ အေးစက်စက် အတွေ့အထိကြောင့် သူမရင်ထဲ ဆတ်
ခနဲ တုန်ကာ အတီးရော၊ အဆိုပါ ရပ်တန့် သွားရသည်။ ။

"ဟင်"

ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်မိတော့ အမွှေးတွေ ဖွားဖွားလှုပ်လှုပ် နှင့် ချစ်စရာ
ကောင်းလွန်းသော တယ်ရီယာ ခွေးပုဖြူဖြူ ပြူးပြူး လေး။

"ဟောတော့"

သည် ကောင်လေးက သူမ ခြေဖမိုးကို စိုထိုင်းထိုင်းနှုတ် သီးလေးနှု
င့် ရှုံ့ကာရှုံ့ကာ ရှုကြည့်ရင်း အမြီးလေး လှုပ်ပြနေတာ။

"ဆောရီး"

အင်မတန် နူးညံ့သော အသံတစ်ခု သူမ နောက်ပါးမှ ထွက်လာ၏။ နို့

ဝင်ဘာ့ ကိုယ်လေး လိမ်သွားအောင်ပင် လှည့် ကြည့်မိသည်။ ။

ချိုသော အပြုံးတစ်ခု . . .

နွေးထွေးသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် . . .

ဖော်ရွေလိုက်လှသော နှုတ်ခမ်းတွေကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ။

ရုတ်တရက်ကြောင့် အမ်းသွားသော သူမက ခုမှ ပြန်ပြီးပြဖို့ သတိရ
ကာ မပွင့်တပွင့် ပြုံးပြ၏။

သူမရဲ့ သတို့ သားလောင်း ကောင်လေးပါပဲ။

ခြေစုံရပ်ပြီး သူမကို တည့်တည့်စိုက်စိုက် ကြည့်နေ သူဟာ-။

ဒေါ်ခင်မမရဲ့ ဩဇာပါသော အသံကို ဝရန်တာမှ ကြားရ၏။

ဪ . . . သူတို့ လာလည်ကြတာကိုး။

သူမ စန္ဒရားဘက် ပြန်လှည့်ရင်း စန္ဒရားအဖုံးကို ပိတ်ဖို့ ပြင်၏။

"ဆောရီးဗျာ . . . မ၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီကောင်က ကိုယ်
ပေါ်က ခုန်ချပြီး ဇွတ်ပြေးဆော့တော့တာဗျ"

အားတုံ့အားနာနဲ့ သူက တောင်းပန်စကားဆိုပါသည်။ ။

"မ" တဲ့ လား။

သူမကို နီဝင်ဘာ့ကို သတို့ သားလောင်းလေးက မ လို့ ခေါ်လိုက်သ
တဲ့ လား။ နီဝင်ဘာက စန္ဒရားကို ပိတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ခွေးပုလေးက မောင်လေးဆီကို ပြေးသွားပြီး ဆိုဖာပေါ် ခုန်တက်
ကာ မောင်လေး လက်တွေ မျက်နှာတွေကို လျှာနှင့် လျှောက်လျက်နေ
တော့သည်။ ။

"ဟိတ်ကောင် . . . နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သိလို့ လား၊ ဟိတ်ကောင်" အသည်းယားသော အသံကြီးနှင့် ငုတ်တုတ် ထထိုင်ကာ ခွေးပုလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်၏။

မောင်လေးကို သူမ ရယ်မိပါသည် ။

သူကလည်း လှမ်းကြည့်နေပြီး ဖွဖွ ပြုံးနေ၏။

"ဒီကောင်က တွေ့သမျှလူ သူသူငယ်ချင်း မှတ်နေတာ၊ ခုလည်း ဘယ်အချိန်က ကားပေါ်တက်နေမှန်း မသိဘူး၊ မေမေက သနားလို့ ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ၊ လမ်းသိပ်ထွက်ချင်တာ"

သူမရဲ့ သတို့ သားလောင်းက မောင်လေးကို ရှင်းပြ နေတော့ သူမလည်း မလှုပ်မယှက် နားထောင်နေဖြစ်ပါသည် ။

"သမီးလေးက အသံလေး ကောင်းလိုက်တာ၊ စန္ဒရား တီးပြီး ဆိုတာ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ တော်လိုက် တာကွယ်၊ နောက်ဆို သမီးလေးအသံ အမြဲ နားထောင်ရတော့ မှာ "

ဒေါ်ခင်မမနှင့် မေမေက ဧည့်ခန်းကို အတူတူဝင် လာရင်း ဒေါ်ခင်မမက သူမကို ချီးမွမ်းလိုက်တာပါ။

"သမီးက အမြဲဆိုပြမှာ မဟုတ်လား"

သူမ မျက်လွှာလေးချရင်း ပြုံးမိပါသည် ။

"သားလေးလည်း စောစောပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ထွက် လာခဲ့တာ နုရယ်"

မေမေ့ကို ဒေါ်ခင်မမက နုနုတင်လို့ မခေါ်ဘဲ တရင်း တနှီး 'နု' လို့ ပဲ ခေါ်တတ်ပါသည် ။

"နု ဆီ လာချင်တာ မအားတာနဲ့ မလာဖြစ်ဘူးလေ"

"နုလည်း လာမလို့ ပါပဲ"

ဒေါ်ခင်မမနှင့် မေမေက ဧည့်ခန်းဆိုဖာမှာ ထိုင်ပေမယ့် သူမနှင့် သတို့သားလောင်းကလေးကတော့ ရပ်မြဲရပ်လျက်။

"သမီးလေး . . . လာလေ၊ သားငယ် . . . လာ . . . ထိုင်ကြလေ"

ဒေါ်ခင်မမက လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါ်ပါ၏။

သူမက မေမေဘေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်မိသည် ။

"သမီးလေး"

"ရှင် . . . မေမေ"

"သမီးအန်တီတို့ အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

သူမက ခပ်ငုံ့ငုံ့ကလေးရပ်ပြီး အသာကလေး ထွက်လာ ခဲ့၏။

"မလုပ်ပါနဲ့ နုရယ်၊ ခုပဲ ညစာစားပြီးကြတာ"

"မဟုတ်တာဘဲ။ သမီးလေးလက်ရာ သောက်ကြည့် ပါဦး"

"သိပြီးသားပါ၊ သမီးလေး လိမ္မာယဉ်ကျေးတာ မိန်း ကလေးပီသတာ သိလွန်းလို့ လည်း ဟောဒီက မမရဲ့ အသည်း တုန် အူတုန် သားလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တာ၊ သားလေးကို အမေလိုပဲ ပြုစုပေးနိုင်မယ့် မိန်းမလို့ သမီး နိုဝင်ဘာကို ယုံ တယ်လေ"

နိုဝင်ဘာက ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဖွဖွရယ်မိသည် ။

တစ်ယောက်တည်း ရယ်နေတာ ကြောင်တက်တက် တော့ နိုင်သား။

ဘေးနား တစ်ယောက်ယောက်ရှိလျှင် လက်တို့ လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်စပစ်
လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ပခုံးချင်းတိုက်လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဟားမိမှာ ။

ကိုကိုရယ် . . . ။

ရှင့်မိသားစုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နီဝင်ဘာနှလုံးသား တွေ ဘယ်အ
ချိန်ကတည်းက ထုံကျင်ဒဏ်ရာရခဲ့ပါလိမ့်။

နက်(စ်)ကော်ဖီမှုန့်ပုလင်းလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း
မျက်လုံးထဲမှာ ချက်ချင်းပဲ စိုစွတ်လာရသည် ။

ခုံမှာ ထိုင်ချပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်လျက် မျက်ရည်တွေ ကို ထိန်းသ
ည် ။ သည် မျက်ရည်တွေကို သူမ မုန်းတီးမိပါသည် ။

နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သည် မျက်ရည်တွေက ထစ်ခနဲဆို
ဝဲချင်တုန်း ကျချင်တုန်း။

သွေးအေးသွားပါတော့လား။

ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ရှိပါတော့လား။

ငိုစရာလား၊ မျက်ရည်ကျစရာလား၊ ဝမ်းနည်းအားငယ် စရာလား။

ရက်စက်မှုတစ်ခုဆိုတာ နာကြည်းမှုတစ်ခုနဲ့ သာ ထိုက် တန်တာ။
ကြေကွဲမှုနဲ့ ရင်စည်းခံစရာ လိုအပ်သတဲ့ လား။

"မမ . . . ဟောဗျာ၊ ထိုင်နေတယ် ဟုတ်လား"

မောင်လေးက ရေခဲသေတ္တာ လာဖွင့်ပြီး မေး၏။

"ဒီလောက်အေးနေတာ ရေခဲရေ သောက်မလို့ လား"

"အင်း"

"ရူးနေလားဟယ်"

သူမက ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မမေးနိုင်ခင် စကား လွဲ ပစ်ပါသည်။ ။

"ရူးတော့ မရူးသေးပါဘူး။ ကြောင်တောင်တောင် အဆင့်ပဲရှိသေးတယ် မမ . . . "

မောင်လေးက ပြီးစပ်စပ်နှင့် တစ်ခုခု စတော့မည်ဆို တာ တန်းခနဲ သိသည်။ ။

"ရွှေယောက်ဖက လူချောပဲ" တဲ့ ။

နီဝင်ဘာက ငေးငိုငိုလေး ထိုင်ပြီး မောင်လေးမှတ် ချက်အပေါ် မတုန့်ပြန်မိပါ။ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေက အင်မတန် လေးပင်ကာ တင်းစေ့နေမိသည် လေ။

"မမ . . . ပြဿနာပဲ၊ ဖျော်တော့လေ၊ မမကော်ဖီက ဧည့်သည် ပြန်မှပြီးမှာ လား"

"စိတ်ရှုပ်လိုက်တာဟာ၊ မောင်လေး လာဖျော်စမ်းပါ"

"ဟိုက် . . . ငါဖျော်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ"

"ကောင်းကောင်း ဖျော်ပေါ့"

မောင်လေးက ဆံပင်တွေ ကုတ်ပစ်၏။ မျက်ခုံးကြီး နှစ်ဖက်ရှုံ့လျက် က -

"ပြော ပြော၊ ဘာ ဘယ်လောက် ထည့်ရမလဲ"

"ထည့်ချင်သလောက်သာ ထည့်ဟာ"

မောင်လေး လက်စွမ်းပြနေတာကို နီဝင်ဘာ ပြုံးလာ မိပါသည်။ ။

"ရော့ . . . ရပြီ၊ အိုကေပဲ၊ လျှာလည်သွားနိုင်တယ်"

သူမက ဖျော်ပြီးသော ကော်ဖီကို ဗန်းကလေးထဲထည့်ပြီး အဆင်သင့် ယူလာခဲ့၏။

"နွေလယ်ကလေး နုဆီဆက်ပြီးတော့ သားကြီးဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်လေ၊ သူရန်ကုန်ကို ခဏလာရမယ်တဲ့ ။ အဲဒါနဲ့ သားလေး စေ့စပ်ဖို့ ကိစ္စ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ သူ့လာမယ့် ရက်ကလည်း နှစ်ရက်ကျော် ကျော်ပဲတဲ့ ၊ ဟန်ကျလိုက်တာ နုရယ်၊ သားကြီး ရောက်နေတော့ စုံစုံညီညီ ဖြစ်တာပေါ့လေ။ သားကြီး သူ့ကျောင်းကိစ္စဆိုပဲ"

ဒေါ်ခင်မမ စကားတွေကြောင့် ကော်ဖီဗန်း ကိုင်ထား သော လက်ကလေးပိုမိုတင်းကြပ်သွား၏။

သူမ ဗိုက်ဘာကြောင့် ကိုကိုရန်ကုန်လာရမယ်ဆိုတာ သူတို့ မိသားစုက မသိကြဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

ကိုကိုကလည်း ကျောင်းကိစ္စလို့ သာ ပြီးပြီးရော အသိ ပေးလိုက်ပုံ။ ခယ်မလောင်းလေး နိုဝင်ဘာကြောင့် လာရမှာ ကို သူ့မိခင်ကို ပြောပြပုံ မရပါလား။

တစ်သက်လုံး အေးစက်နိုင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။

ကိုကို နှလုံးသားက နိုဝင်ဘာနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတမ်း စိမ်းစိမ်းခဲခဲ ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို နားလည်လာရ ပါပြီ။

ကြံကြံဖန်ဖန် တိုက်ဆိုင်လွန်းတာကို သူ့ဘက်က အံ့သြမှု ဝမ်းသာမှု ဘာတစ်ခုမှ မပြဘဲ ဘယ်လိုမှ မနေသော မထူးခြားသော ကိစ္စတစ်ခုကို သာမန်ပဲ တွေးထားခဲ့ပုံ။

"သားကြီးက သားလေး စေ့စပ်ပြီးတဲ့ အထိ စောင့်မယ် တဲ့ ။ လာတဲ့

လက်စနဲ့ လိုအပ်ရင်လည်း ခွင့်ယူတာ ပေါ့တဲ့ "

နီဝင်ဘာက မေမေဘေးမှာ ပဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

ကချင်ပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျနေသော ကိုကိုက သူမရဲ့ ပြင်ပဆရာ အဖြစ် ဗိုက်ဘာနေ့မှာ ဝင်ရမှာ လေ။

သူမကရော မေမေကို ဘာလို့ များ ဒီအကြောင်းအရာ မပြောမိသလဲ ။ သူမကိုယ်တိုင် ကိုကို့ဆီ အကြောင်းကြားခဲ့တာ။

သူမ သေချာသိနေသော ဒီကိစ္စကို မေမေအား ဖွင့်အသိ မပေးမိခဲ့ပါ။ ပြောပြဖို့ တော့ သူမ ရည်ရွယ်ထားပါ သည် ။

ပြောမပြလည်း ကိုကို ရန်ကုန်ရောက်လာလျှင်တော့ အားလုံး မလွဲမ သွေ သိကြရမှာ လေ။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွားကြိုတာက စ,လို့ ကိုကိုအတွက် အစစအရာ ရာ သူမက အလိုက်တသိ တာဝန်ယူ ပေးရမှာ ။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ အသိမပေးလည်း သိရမှာ ပါ။

"သောက်ပါဦး၊ အေးကုန်မယ်။ သားလေး သောက်ပါ ကွယ်"

မေမေက ကော်ဖီသောက်ဖို့ သတိပေးတိုက်တွန်း၏။

သူမက အခန်းထောင့်တစ်နေရာကို ငေးကြည့်ရင်း အတွေးတွေ များ နေမိရာမှ သတို့ သားလောင်းဆီ အားနာပါးနာ အကြည့်ရောက်ပါသည် ။

သူကလေးက သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေခဲ့၏။

သူမ အတွေးလွန်နေတာကို သူသတိပြုမိသွားပြီလား။ သူ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမိပါသည် ။

"ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဪ သားလေးရယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆိုတာ ခုံပေါ် ခုန်တက်ပြန်ပြီ။ လုပ်ပါဦး"

ခွေးပုမွေးဖွားကလေးက အင်မတန် ဆော့ပါသည် ။ တစ်ချက်ကလေးမှ အငြိမ်မနေပါ။ မျက်စိနောက်လောက်အောင် ပြေးလိုက်ခုန်လိုက် နှင့်။

ဒေါ်ခင်မမက သူ့သားကို ခွေးပုလေး ကောက်ချီပေး၏။

သတို့ သားလောင်းက ခွေးပုလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ပြီး လှုပ်မရအောင် ဖမ်းထား၏။

ဒါတောင် ကျွဲ . . . ကျွဲနဲ့ အော်နေသေးတာ။

"မင်း ဒီလောက် သောင်းကျန်းနေရင် ကားထဲ ထည့် ထားပစ်မယ်"

သူကလေးက ခွေးဖြူလေးကို ကျိန်း၏။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တန်းတန်းမတ်မတ် ဝရန်တာဘက် ထွက်သွား၏။

"သမီးလေး ခဏထိန်းထားပေးလိုက်ပါကွယ်၊ ကော်ဖီ အေးကုန်လိမ့်မယ်၊ သွား . . . သွား ဟိုကောင်လေးကို ချီထား ပေးလိုက်ပါ။

သူမ မလွှဲမရှောင်သာ သူကလေးနောက် လိုက်လာ ရသည် ။

ဝရန်တာလေးကို ဖြတ်ဆင်းပြီးတော့ ရပ်ထားသော ကားဘေးကို ရောက်သည် ။ သူက ကားကို မှီရပ်ပြီး ခွေးပုလေး ကို ပွေ့ပိုက်ထား၏။

ဖေဖေနှင့် သူ့ဖေဖေက ဝရန်တာမှာ စကားကောင်းနေ ကြတာ။ သူမတို့ ဘက် တစ်ချက်တလေပင် စောင့်ငဲ့ မကြည့်ပါ။

"မ, လာလေ"

သူက လှိုက်လှဲသော အသံနှင့် အချို့ဆုံးပြီးပြီး ခေါ် ပါသည် ။

"ပေး . . . ချီထားပေးမယ်၊ ကော်ဖီလာသောက်တဲ့ "

သူ့လက်ထဲက ခွေးပုစုတ်ဖွားလေးကို လှမ်းယူပြီး လိုရင်း ပြောဖြစ်
သောအခါ သူက ကျေနပ်နှစ်သက်သလို ပြုံးရင်းမှ -

"မကို ဒီကောင် နှိပ်စက်မှာ ။ နည်းနည်းလေး အခွင့် အရေးရတာနဲ့
လစ်ပြေးမှာ ။ အမှတ်တမဲ့ ဒီကောင် ခုန်ချ ပြေးရော"

"ရပါတယ်"

သူက သူ့ခွေးဖြူလေးကို စိတ်မချသလို ခြံဝင်း တံခါးဆီ လှမ်းကြည့်
၏။

သူ့ဟာလေး ဆိုးတာ သူလည်း သိထားပုံပါလား။

လိုရမယ်ရ သူက ခြံဝင်းတံခါးကို သွားပိတ်ပါသည် ။

သူမကတော့ သူ့ကို ကျောပေးထားရင်း နူးညံ့အိစက် သော အမွှေး
လေးတွေကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်နေမိပါသည် ။

"ဒီကောင် သဘောကောင်းနေတယ်။ ငြိမ်နေပါလား၊
ချောင်းနေတာဖြစ်မယ်"

ဟု သူက လာကြည့်ပြီး ဆိုရင်း ဝရန်တာကို ဖြတ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲ
ရောက်သွားတော့သည် ။

နီဝင်ဘာက ပင့်သက်မျှင်မျှင်ကလေး ရှိုက်ရင်း ရင်ထဲ ပူဟာနေတာ
ကို သတိပြု ခံစားမိသည် ။

အပြင်ဘက်မှာ တော့ အေးချမ်းသာယာ နေလိုက်တာ။

နီဝင်ဘာ့ ရင်ထဲမှာ . . . ။

ရေခဲရေ ဆယ်ခွက်လောက် ဆင့်သောက်လည်း ပူလောင်

ဟာတာမှုကြီးက ပျောက်ပျက်သွား မထင်ပါဘူး ကိုကိုရယ် . . .။

သည် ည သည် အချိန်အထိ နိုင်ဘာ့ရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို ချစ်နေတုန်း
ပဲကွယ်။

နိုင်ဘာ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်ရပါတယ်။

ပြောင်းလဲခြင်းကင်းတဲ့ ယုတ်လျော့ခြင်းမရှိတဲ့ အချစ် တွေနဲ့ တစ်သ
မတ်တည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်နေ့ ကိုကိုယုံကြ
ည်လက်ခံရမှာ ပါ။

ဘာတစ်ခုမှ အထင်ကြီးစရာ မကောင်းခဲ့တဲ့ နိုင်ဘာ့မှာ အသိအမှ
တ်ပြုစရာ အချစ်တစ်ခုတော့ မြဲမြံစွဲစွဲ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ . . .။

***